

Julia Fullerton-Batten

verhalen met een open einde

tekst GEERT STADEUS foto's JULIA FULLERTON-BATTEN

Met haar bevreemdende beelden van tieners in een modeldorp trok de Engelse fotografe Julia Fullerton-Batten de aandacht van galerieën wereldwijd. Op de volgende bladzijden ziet u in één oogopslag waarom.

Julia Fullerton-Batten weet wat verhuizen is. Ze werd geboren in Duitsland, bracht haar kindertijd door in Pennsylvania in de Verenigde Staten en toen ze tien was, keerde ze terug naar Duitsland met haar Duitse moeder en Engelse vader. Op haar zestiende verkaste het gezin opnieuw, nu naar Engeland. De fotografe verwijst altijd naar haar jeugd op wielen als ze haar interesse voor andere culturen verklaart. Haar liefde voor fotografie dankt ze aan haar vader, een amateur-fotograaf die in de jaren zestig en zeventig kennelijk een grote belangstelling toonde voor meisjes in minirokken.

In Engeland studeerde ze kunsten en design, waarna ze in Londen bij diverse reclamefotografen aan de slag ging als assistente. Na vijf jaar laste ze een pauze in en trok ze voor een maand naar Vietnam. Een goede stap, zo bleek, want de toen gemaakte foto's stonden aan het begin van haar doorbraak. Ze bleef assisteren om den brode maar kreeg wel haar eerste job als fotografe, een campagne voor een sigarettenmerk waarvoor ze met een budget van £ 120.000 naar Australië mocht.

Reclame en eigen werk combineren is iets wat je gerust aan Julia Fullerton-Batten kunt overlaten. Omdat ze nooit neerkeek op de reclamewereld en niet vies was van nauwe samenwerking met artdirectors, greep ze elke nieuwe shoot aan om bij te leren en ondertussen haar eigen stijl te ontwikkelen. Haar eigen werk veroverde overal in Europa moeiteloos de galerieën.

Ze noemt in een adem Guy Bourdin, Andreas Gefeller, Lars Tunbjörk en Hannah Starkey als haar grote invloeden, al kijkt ze graag verder dan enkel de fotografie. Ook de Amerikaanse schilders Edward Hopper en Eric Fischl blijken een grote bron van inspiratie.

De afgelopen drie jaar legde ze zich vooral toe op het fotograferen van tienermeisjes, aanvankelijk nog in heel alledaagse vrijetijdsomgevingen – in de tuin, rond het zwembad, aan het strand. Nadien bouwde ze rond haar modellen complexe miniatuurstadjes op, zodat ze als onwennige reuzinnen in een veel te kleine wereld rondwaren zonder al te veel schade aan te richten. Het is Julia Fullerton-Batten's visie op de conflicterende gevoelens waarmee jonge meisjes te kampen hebben als ze volwassen worden.

Voor deze foto's werkt ze zelden of nooit met modellen; ze haalt de meisjes gewoon van straat. Dat ze niet gewend zijn te poseren, geeft hen meestal precies die aparte houding of blik waar de fotografe op rekt, een stap die door een professioneel model wordt overgeslagen. Ze verlangt een neutrale gelaatsexpressie, omdat de toeschouwer zoveel mogelijk zelf het verhaal van de foto moet afmaken.

Zelfs bij daglicht sleept Julia Fullerton-Batten nog een flink stel potige studiolampen aan, om alle accenten in het beeld exact naar haar wens te kunnen vastleggen. Een perfectionist? Absoluut. En door steeds meer mensen die het kunnen weten, getipt als één van de grootste namen uit de nieuwe lichting Engelse fotografen. ■

